

Nieuwe Revu portretteert de leiders van een nieuwe generatie. Zij helpen Nederland vooruit door de juiste vragen te stellen of door zelf de antwoorden te geven. Deze week: singer-songwriter Bertolt Lentink (38).

TEKST DANNY KOKS

Wat is jouw beste beslissing van de laatste twaalf maanden?

‘Om weer een eigen plaat te gaan maken. Dat lijkt in dit geval misschien een beetje *obvious*, maar ik was lekker bezig met onze coverband Her Majesty. Wij tourden langs de theaters met onze ode aan *Déjà Vu*, het klassieke album van Crosby, Stills, Nash & Young uit 1970. Dat had ik bij wijze van spreken tot aan mijn pensioen kunnen volhouden, want het verdiende best goed. Oorspronkelijk zouden we krap een half jaar in ongeveer dertig zaaltjes optreden. Toen mochten we *last minute* aanschuiven bij *De Wereld Draait Door* om een paar liedjes te spelen. Daarna ontplofte het echt. Wat zes maanden had moeten duren, werd uiteindelijk een tour van tweeënhalf jaar, tot in een uitverkocht Carré aan toe. Hartstikke leuk, maar toch... Er knaagde iets aan mij. Ik ben in eerste instantie een liedjesschrijver die zichzelf moet uitdrukken. Ik dacht, ik krijg er enorm spijt van als ik dat laat schieten. Eigen werk maken blijft voor mij het hoogste.’

Geld is in het leven van muzikanten doorgaans de grootste onbekende factor. Lijkt me moeilijk om zo iets los te laten.

‘Ik zie het zo: ik speel mezelf nu weer even failiet met deze eigen plaat, om de boel dan vervolgens weer te redden met een nieuwe Her Majesty-tour. Geintje natuurlijk, ik ben nooit de muziek ingegaan om financiële redenen.

Heel lang geleden studeerde ik Engels, maar ik zat eigenlijk de hele dag liedjes te schrijven en gitaar te spelen. Een vriendin zei op een gegeven moment: “Ik weet niet of ik nou iets geeks zeg, maar volgens mij moet je daar iets mee gaan doen.” Dat was echt een *eye opener*. Het enige dat mij tegenhield, waren mensen in mijn omgeving die zeiden dat muziek zo weinig zekerheid bood. Ik dacht: *fuck it*, dat zie ik later wel. Maar nu ga ik even gelukkig worden van doen waar ik van hou. Ik heb er nooit spijt van gehad om voor die onzekerheid te kiezen. Muziek mogen maken, optreden en daar ook nog applaus voor krijgen, het is allemaal niet niks. Het is eigenlijk fantastisch.’

Hoe heeft die grote tour met Her Majesty jou als mens en muzikant veranderd?

‘Als ik vroeger een eigen album uitbracht en een clubtour deed, dan speelden we in tien zalen of zo. Dat vond ik destijds al veel. Nu deed ik er ineens tweehonderd per jaar. Ik ben een betere zanger geworden door zoveel kilometers te maken op het podium, daar word je stem sterker en beter van. Een keerzijde was er ook. In de Kleine Komedie in Amsterdam kreeg ik voor het eerst van mijn leven een aanval van hyperventilatie. Op het podium, terwijl ik net een praatje moest houden. En voor aanvang van een ander optreden kreeg ik oogmigraine, ook voor de allereerste keer. Mijn zicht viel voor de helft uit en ik had de hele tijd van die

TOLF LENTINK

CV

regenboogkleurige flikkeringen voor mijn ogen. Ik schrok me helemaal te pletter. Ik ben nogal hypochondrisch aangelegd, dus ik dacht natuurlijk gelijk dat ik een hersentumor had. Ik was al niet iemand die heel zeker op het podium stond. Daar was ik eigenlijk net overheen, en toen kreeg ik ineens die dingen waardoor ik weer een beetje ging opzien tegen het optreden.'

Je hebt een haat/liefdeverhouding met het podium?

'Achteraf vind ik het ongelooflijk dom, maar in 2012 heb ik een keer aangekondigd dat ik ging stoppen met mijn solocarrière. En dat had ermee te maken dat ik me niet senang voelde in de rol van frontman, degene om wie het draait op het podium. Het jaar erna deed ik een theatertour met Kasper van Kooten. Hij heeft me er met de haren bijgetrokken: "Jij kunt dit juist zo goed, een verhaal vertellen. Zoals jij met mij in de kroeg praat, zo moet je ook op het podium praten." Daar heb ik veel vertrouwen van gekregen. Podiumangst is een groot woord, maar het liefst zit ik in mijn studio in de achtertuin liedjes te schrijven. Als ik zou moeten kiezen tussen schrijven en optreden, kies ik altijd voor het eerste.'

En daarom ga je straks weer een theatertour doen.

'Het grappige is dat ik het spelen van mijn eigen liedjes minder spannend of eng vind dan covers. Bij Her Majesty was er altijd de verwachting van een zaal van duizend mensen dat ik de muziek van hun helden zeer nauwkeurig kon reproduceren. Dat vond ik bijna beklemmend. De stilzwijgende afspraak die ik straks heb met de mensen in de zaal, is heel anders.

Ze komen voor mij, ze vinden mijn liedjes leuk. Dat haalt veel spanning weg. Op mijn nieuwe plaat zing ik in het liedje *Shadows* op een gegeven moment: *It's big shadows of small things that have always peeled my skin*. Zoals die twee incidentjes waar ik het eerder over had, dat blaas ik in mijn hoofd gigantisch op. Het is symptomatisch voor hoe ik in elkaar zit: te veel zorgen maken, de neiging hebben overal een beetje bang voor te zijn. Dat probeer ik dan een beetje op te lossen in zo'n liedje. Of in ieder geval neer te zetten zodat ik ernaar kan kijken, dat helpt al vaak. Worsteling is een te groot woord, maar het leven dat ik heb gekozen vergt veel zelfoverwinning. Aan de andere kant is de beloning ook vaak extra groot. Als het optreden waar ik zo zenuwachtig over was achter de rug is, en ik aan de bar een biertje sta te drinken met de rest van de jongens, dat is *the best feeling ever.* ✕

Ilse

Bertolf was jarenlang de gitarist van Ilse DeLange voordat hij in 2009 solo ging en met *Another Day* direct een grote hit scoorde.

Her Majesty

Met deze coverband heeft Bertolf twee succesvolle tribute-tours gedaan, eerst met een ode aan The Beatles' *Abbey Road*, daarna met *Déjà Vu* van CSN&Y.

Nieuwe plaat

Eind deze maand verschijnt op het Excelsior-label *Big Shadows of Small Things*, Bertolfs vijfde soloalbum en zijn mooiste tot nu toe.

'We mochten voor een paar liedjes aanschrijven bij DWDD. Daarna ontplofte het echt'